

de kunne faa deres Ønske om at overtage de dansk vestindiske Øer opfyldt, og den Omstændighed, at Ministeriet Zahle i 1913 svarer Nej, har for Amerika ikke kunnet opveje den Omstændighed, at en hel Række Ministerier af forskellige Partier ikke alene har været velvillige overfor Sagen, men har taget Initiativet til Arbejdet for den og arbejdet meget stærkt for den. Den danske Stat og det danske Folk har i denne Sag en politisk og diplomatisk Fortid, som vi ikke uden videre kan overse eller komme udenom med et Skuldertræk. Det er netop støttende sig til denne Fortid, som Gang paa Gang viser den danske Stats Villighed til at overdrage de Forenede Stater Øerne, at den sidste Henvendelse af 1915 fremkommer. Det er nødvendigt, at man har denne Fortid i Erindring, naar man vil forstaa Vægten af de Forenede Staters Henvendelse og forstaa de internationale Hensyn, som i denne Sag gør sig gældende og taler for nu at godkende Konventionen. Det turde gennem Kommissionens Arbejde være godtgjort, at Spørgsmaalet om Overdragelsen af Øerne til de Forenede Stater denne Gang er rejst alene fra amerikansk Side, uden nogen Foranledning fra Danmarks, det være sig offentlig eller privat, og uden at der fra dansk Side er foretaget noget, ved Agenter eller paa anden Maade, for at paavirke den amerikanske Stemning. Initiativet i denne Sag er de Forenede Staters og deres alene. Det ærede Medlem fra Æbeltoft (N. Neergaard) beklagede Tidspunktet. Ja, deri kan jeg i og for sig godt være enig med ham, men det er de Forenede Stater, der har valgt Tidspunktet, det er ikke Øerne og ikke den danske Stat og Regering.

At der ved denne Sags Afgørelse gør sig internationale og politiske Hensyn gældende, har man været paa det rene med, saa længe den har været paa Tale. Under den allerførste Drøftelse paa Rigsdagen i 1851—52 udtalte saaledes Oberst Tscherning, som for øvrigt hævdede, at han var af den Mening, at baade den danske Stat og Kolonierne maatte komme derhen, at de maatte ønske en Adskillelse paa en for begge Parter skikkelig Maade, at han var ganske af deres Mening, som mener, at Forholdet mellem en Stat saa lille som

Danmark og en saa langt derfra liggende Koloni under de Forhold, hvorunder de vestindiske Kolonier i det hele taget befinder sig, vil paadrage os meget store Vanskeligheder. Oberst Tschernings Bemærkninger fra 1852 er aktuelle i dette Øjeblik. Og da Sagen i 1902 behandlede paa Rigsdagen, udtalte daværende Udenrigsminister Deuntzer i en Beretning til Rigsdagen, at et Hovedmotiv for Regeringen — den første Venstregering — til Afslutning af Konventionen forelaa i den Betragtning, at de Forenede Stater efter Afslutningen af den spansk-amerikanske Krig maatte antages at ville sætte stor Pris paa at komme i Besiddelse af de tre vestindiske Øer, som staar under den danske Stat. Regeringen maatte derfor, hedder det, frygte for, at Udbruddet af en Søkrig i de vestindiske Farvande vilde kunne udsætte vore vestindiske Besiddelsers Neutralitet for alvorlig Fare, uden at vi var i Stand til at hævde den paa en virksom Maade, hvorfor vi vilde løbe Fare for at blive inddraget i yderst alvorlige politiske Forviklinger. Men havde man i 1852 og i 1902 Øjet aabent for dette, hvor meget mere Grund har vi da ikke til at have Opmærksomheden henvendt derpaa under de nuværende Forhold? Ingen kan være blind for, at de Forenede Stater nærer et stærkt og vedholdende Ønske om at erhverve Øerne. To Aar efter, at de har faaet et Afslag, fremsætter de en indtrængende Henvendelse og byder os en Erstatningssum, som er langt større end tidligere. Dette turde vise, hvor magtpaaliggende det er dem, at der kommer en Afgørelse i Sagen. Og ligesom Staternes første Henvendelse til Danmark i 1865 begrundedes med, at de nødvendigvis maatte udvide deres Sømagt og derfor have Øerne, saaledes er det uden al Tvivl militærpolitiske og strategiske Grunde, der ligger bag Henvendelsen til Danmark i 1915. Det forekommer i alt Fald mig, at man, naar man vil handle forsvarligt, ikke kan lukke Øjnene for, at den fortsatte Besiddelse af disse langt borte liggende Øer vil rumme en Risiko, muligvis Faremomenter, for den danske Stat, for saa vidt denne derved kunde blive inddraget i fremtidige internationale Forviklinger, der kunde volde Staten alvorlige Vanskeligheder, som den var ude af Stand til at